

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Mentides i mòbils

LA TRAMA: Boston. El mafiós Frank Costello domina el submón del delictes, el departament de policia de Massachusetts el vol enxampar, per evitar-ho Costello infiltra un dels seus dins la policia, cosa que aquesta contrarresta infiltrant un poli en la banda del gàngster.

La pel·lícula: L'època és fora de seny, exclama Hamlet esglaiat, recorden? Tot seguit diu allò que alguna està podrida a Dinamarca. Conxorxes, traïcions i mentides. I què és una mentida sinó una veritat inventada? Martin Scorsese (Nova York, 1942) sembla inspirar-se en aquest univers shakesperia per adaptar el film xinès *Wu Jiao Dao* i explicar una sagnant història de lladres i policies, o les dues cares de la moneda. I que Boston, com Londres, Barcelona o Lleida, són territoris tèrbols on res no és el que aparenta. Deia Oscar Wilde que el veritable misteri no és allò que és invisible, sinó allò que es veu. Scorsese s'infiltra en aquesta realitat visible i deixa a la vista els mecanismes maquiavèlics que controlen les relacions personals d'això que hem convingut anomenar societat. Joc de màscares en el carnaval hipòcrita d'una jungla urbana on

els delinqüents i els agents de l'ordre establert practiquen idèntics mètodes. I l'ètica? En el relat simètric que és el film regnen Frank Costello (Jack Nicholson magistralment histriònic) i Martin Sheen el comissari (doblat infame per la inadequada veu de Carles Canut) es pot resseguir el rastre de la mentida institucionalitzada. Per tal de fer digerible, fins i tot atractiu aquest descens a les clavegueres del sistema, Scorsese s'ha rodejat, com sempre, de la flor i nata de la indústria ianqui: a més dels veterans esmentats, els *craks* DiCaprio, Damon i Wahlberg rivalitzen en imposar el seu nervi fotogràfic a la llum de l'acreditat Michael Ballhaus amb la música urbanitzada de Howard Shore. No oblidant la decisiva presència d'uns gadgets imprescindibles: els telèfons mòbils, sense els quals la pel·lícula no hauria estat possible.

La frase: "Hi ha rates per tot arreu, aquest país és ple de rates", explota irat el mafiós Costello. Quedi clar que el gàngster no té res contra els rosegadors peluts. Pura analogia: traïdors com rates. Pobres. I Scorsese tanca la història amb un magistral pla general d'una rata passejant-se, qual colom, per la barana d'un luxós apartament amb vistes.

La recomanació: Qui assaboreix el cinema de Martin Scorsese i el seu gust pel món de la delinqüència italo-irlandesa-americana farà bé infiltrant-se a la sala fosca.

Infiltrados

Director: Martin Scorsese.
 Intèrprets: Jack Nicholson,
 Matt Damon, Leonardo
 DiCaprio, Martin Sheen, Mark
 Wahlberg. EUA, 2006.
 152 minuts. Lauren.